

РЕШЕНИЕ

№ 6992

гр. София, 13.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 21.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Тафров, като разгледа дело номер **8815** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава единадесета от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Предявен е иск с правно основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) срещу СТОЛИЧНА ОБЩИНА, представлявана от кмета.

Ищецът К. И. Д. моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати обезщетение в размер на 50000 (петдесет хиляди) лева за имуществени вреди, претърпени от незаконосъобразно бездействие на Столична община (СО) при изпълнение на изпълнително-разпоредителните ѝ функции. В уточняваща молба от 04.10.2012г. се твърди, че ответникът не е положил необходимата и дължима грижа да не допусне да бъде възстановен на бившите му собственици по реда на Закона за възстановяване собствеността върху някои магазини, работилници, складове и ателиета (ЗВСНМРСА) имотът, придобит от К. и М. Д. през 1989г., както и не е възмездил ищеца със сумата, платена за покупката на този имот. В съдебно заседание на 10.06.2013г. адв. Г., пълномощник на ищеца, изрично е заявил, че се претендират вреди от противоправно бездействие на СО, изразяващо се в неказване на съдействие при извеждане на ищеца от имота, а не от неоснователно обогатяване на ответника.

Ответникът – СТОЛИЧНА ОБЩИНА, представлявана от кмета, редовно уведомен за образуваното съдебно производство, не изразява становище по предявения иск.

Прокуратурата на РБългария, представлявана в производството от прокурор Тафров от Софийска градска прокуратура, дава заключение за неоснователност на иска.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Договор от 17.05.1989г. за продажба на държавен недвижим имот по реда на Наредбата за държавните имоти (НДИ) ищецът К. Д. и съпругата му М. Д. са придобили недвижим имот на [улица], представляващ една стая с тоалетна в избената част на сградата, със застроена площ от 19.88 кв.м. и избено помещение с полезна площ от 12.25 кв.м., ведно с 1.326% идеални части от общите части на сградата и толкова ид. части от правото на строеж върху държавна земя. Не е спорно по делото, че имотът, предмет на продажбата е идентичен с магазин на [улица], описан в Акт за държавна собственост (А.) №9011/14.01.1983г.

С Решение от 23.05.2001г. на Софийски градски съд (СГС), Пв отделение по гр. дело №2704/2000г., К. И. Д., М. И. Д. и С. Д. В., са осъдени на основание чл.108 от Закона за собствеността (ЗС) да отстъпят собствеността и предадат владението на Р. И. Л. върху недвижим имот – магазин, намиращ се в [населено място], [улица], застроен на 16 кв.м. при посочените съседи, заедно с мазе от 12 кв.м. с посочени съседи и тоалетна от 1.20 кв.м. в избената част на сградата, вдясно от общия коридор и с посочени съседи, ведно с принадлежащите 7.528 идеални части от общите части на сградата и дворното място, съставляващо парцел I, кв.372 по плана на [населено място], м. „Център”. Решението е влязло в сила на 01.08.2002г.

По делото е приета съдебно-оценителна експертиза (С.). Съгласно неоспореното заключение на вещото лице – основно и допълнително, средната пазарна цена на имота към м. август 2002г. (датата на влизане в сила на съдебното решение по чл.108 ЗС) е 28190 (двадесет и осем хиляди сто и деведесет лева), а законната лихва върху тази сума от 01.08.2002г. до датата на завеждане на истовата молба е 35712.21 лева.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Предявеният осъдителен иск за присъждане на обезщетение за претърпени от ищеца имуществени вреди е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМ, доколкото се претендира вредите да са настъпили от незаконосъобразно бездействие на ответника. Съгласно приложимата норма на чл.204, ал.4 АПК незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението.

Разгледан по същество искът е НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ЗОДОВ, чл.4, урежда материално правния режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси към гражданските закони - §1 от Заключителните разпоредби (ЗР). В този смисъл искът по Глава единадесета на АПК е граждански и се основава на фактическия състав на неправомерното увреждане: наличие на незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице; реално причинена вреда, която от своя страна да е в причинна връзка с незаконосъобразните актове, действия или бездействия – да е тяхна пряка и непосредствена последица.

Настоящият състав приема, че в процесния случай липсва първият елемент от фактическия състав - не е налице бездействие на административен орган по смисъла на чл.1, ал.1 ЗОДОВ във вр. с чл.203 и сл. АПК. Няма легално определение на понятието „бездействие”, поради което съдържанието му следва да бъде изведено по тълкувателен път и във вр. с разпоредбите на чл.256 и чл.257, ал.1 АПК. Настоящият състав споделя разбирането, че не всяко неизпълнение на задължение на

административен орган представлява бездействие по смисъла на чл.1, ал.1 ЗОДОВ, а само неизвършването на фактически действия, при наличие на нормативно установено задължение за извършването им.

В настоящия случай при условията на пълно, главно доказване ищецът е следвало да установи, че ответникът е бил задължен да извърши конкретни фактически действия - предписани от закона, и неизпълнението на това задължение му е причинило твърдените имуществени вреди.

Дължимите от ответника действия не са конкретизирани и не се установяват със събраните доказателства.

В процесния случай е безспорно установено обстоятелството, че през 1989г. ищецът е придобил по реда на Наредбата за държавните имоти една стая с тоалетна в избената част и избено помещение, представляващи към момента на продажбата магазин на [улица]. Не е спорно по делото и това обстоятелство косвено се установява от мотивите на съдебно решение на СГС от 23.05.2001г. по гр. дело №2704/2000г., че цитираният имот през 1977г. е бил продаден от Р. П. И. (Л.) на Промислено предприятие „Напредък” по реда на Постановление на Министерски съвет (ПМС) №60/1975г.

Правото на собственост върху имота е било възстановено ex lege по силата на чл.1 ЗВСНМРСА, който факт е установен със сила на пресъдено нещо в производството по предявения срещу К., М. и С. Д. ревандикационен иск по чл.108 ЗС.

Ответникът не е бил страна в съдебното производство и по отношение на него законът не предписва каквито и да е правни и фактически действия във връзка със защита правото на собственост на ищеца.

Доколкото са наведени доводи, че Столична община е бездействала като не е възстановила на ищеца получената през 1989г. сума от продажбата на имота, е необходимо да се отбележи следното: Съгласно чл.1 ЗВСНМРСА възстановява се правото на собственост на бившите собственици и наследниците им на продадените от тях по реда на ПМС №60/1975г. магазини, работилници, складове и ателиета, ако в срок до 1 година от влизане на закона в сила върнат на купувачите, съответно на техните правоприменници, получените от продажбата суми. В настоящия случай в производството по иска за предаване на владението е установено, че в срока по чл.1 ЗВСНМРСА Р. И. Л. е върнала на купувача Промислено предприятие „Напредък” получената при продажбата сума. Следователно претенциите на ищеца за възстановяване на платената за имота сума е следвало да бъде насочени към купувача Промислено предприятие „Напредък”, респективно неговия правоприменник, а в случай, че се претендира неоснователно обогатяване на ответника вземането е следвало да бъде предявено по общия исков ред. Такова вземане във всеки случай не може да бъде квалифицирано като „фактическо действие/бездействие” по смисъла на чл.204 АПК във вр. с чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

По изложените доводи настоящият състав приема, че предявеният осъдителен иск срещу Столична община е неоснователен и следва да бъдат отхвърлен.

Така мотивиран и на основание чл.203 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Второ отделение, 25 състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, предявен от К. И. Д. срещу СТОЛИЧНА ОБЩИНА, за присъждане на обезщетение за имуществени вреди, претърпени вследствие незаконосъобразно бездействие на ответника.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБългария в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ

Боряна Петкова